

**USTVARJENI
V RAJU**

Adrijan Bandelj

USTVARJENI V RAJU

Adrijan Bandelj

Založba:

Steblo - društvo za osredotočeno življenje

Gregorčičeva ulica 16

6210 Sežana

<https://www.facebook.com/drustvosteblo>

Postavitev: Jatun Risba

Fotografije: Adrijan Bandelj

Kraj in leto izdaje: Sežana, 2022

Elektronska izdaja

Jezik: slovenski

[Povezava za prenos](#)

© 2022 Adrijan Bandelj, Steblo - društvo za osredotočeno življenje

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 116582403](#)

ISBN 978-961-95888-0-2 (PDF)

USTVARJENI V RAJU

Adrijan Bandelj

Ljubezen je moja veličina, izguba je moja žalost, čas je moja jeza, padec je moj strah. Sem tak kot ti? Da, a hkrati sem edinstven. Če bi bil sam na svetu, ne bi videl razlike z vsakdanom in če bi bil obkrožen z ljubeznijo, bi bil točno to, kar sem.

To besedilo ni nauk, razen če ga najdeš in ni zgodba, čeprav ima njene elemente. Želim, da ti te besede dajo vsaj delček zadovoljstva, ki so ga dale meni, ko sem jih pisal.

1.

Gledam, kremžim se, opazujem, pretvarjam se. Tiho sprejemam, kar me obdaja. Ne upiram se. Rad bi spregovoril, a se usta ne odpro, rad bi kričal, toda zrak ne zapusti pljuč. V krču sem, grozljivem krču nemoči. Ne dovolim si giba, prenevarno je. To sem sprejel, a zakaj? Za izziv? Morda, a ni mi dano vedeti, ne še. Vem, da sem prispeval, vem, da sem verjel. Če pravijo, da je tako prav, da tako deluje svet, bo že držalo, mar ne? Zakaj potem ta neznosen krč, zakaj se žrem in tiho trpim, zakaj tako pogosto onemim? Zavedam se, kaj smo naredili. Sem edini, ki se grozno počuti? Zakaj ne spregovorim? Zakaj smo vsi tiho?

Svečenik sem, vsaj tako mi pravijo v tvojem času. Trdili bodo, da vodim obrede, čeprav sem v resnici le raziskovalec. Tak sem kot oni, ki me označujejo za nekaj, kar sploh ne razumejo. Nisem dobil naziva, za katerim bi skrival svoje neznanje. Potoval sem. Videl sem stvari, ki bi jih označili kot blodnje. Počel sem stvari, ki bi jih imeli za nemogoče. Obstajam, čeprav pravijo, da sem legenda, pravljica za otroke, mit. Ni zanimivo, da ima ves svet enak mit?

Skala začne polzeti, nato jo neizprosne sile zanihajo, preobrnejo, zakotalijo z vso močjo veselja. Padec je hiter. Nihče ga ne pričakuje in takoj je mimo. Ostane le udrтина. Tako je bilo z nami, tako je bilo ničkoliko krat. Kaj je ostalo? Udrтина, ki je zastrupila svet.

Zbogom iz Atlantide.

2.

Kaj je svoboda? Svoboda je zrak, ki ga dihaš, je sonce, ki te vsako jutro pozdravlja, če le dovolj zgodaj vstaneš. Reči ne, je lahko svoboda, a še večja je reči da, sprejeti življenje, ki ti ponuja vse.

Stojim visoko nad morjem. Dan je siv kot moj obstoj. Vse sem izgubila, tako si mislim, torej tako čutim. V meni je nepopisna praznina, ki so jo ustvarila leta tihega trpljenja. Živim življenje brez radosti. Le en žarek mi je dajal upanje, smisel, občutek, da ne živim zaman.

Pogledam morje, ki buči daleč spodaj. Ni me strah smrti, strah me je le življenja brez izhoda. Stopim v praznino in padam. Občutim, da me nekdo gleda. Nekdo, ki je v meni?! Zgrozi se, a me sprejme. Umrem in postanem on.

Tako se travma obupane matere prelevi v spomin, ki potuje skozi prostor in čas in postane nezavedni motivator sedanjega strahu. Je to svoboda, da te preganja tak spomin? Ni, dokler se ga ne zavedaš in zaveš se ga, ko se odločiš za svobodo. Rast je svoboda, je spoznanje, da krojimo lastno usodo.

3.

S pojmom ljubezen označujemo toliko različnih čustev in miselnih stanj, da je čudež, da jo ljudje sploh še lahko zaznajo, kar hkrati priča o njeni prodorni moči. Instinktivno vemo, kaj je ljubezen, instinktivno jo čutimo in jo zatem mnogokrat miselno zatremo, jo sprevržemo v nekaj veliko ožjega, kot je lahko, ali v nekaj mračnega, kar nima več veze z njo.

Nekateri bi zagotovo trdili, da je ljubosumje znak, da nekoga zares ljubimo. V tako miselnost so nas morda prepričala stoletja umetniških upodobitev, a resnica je ta, da ljubosumje ni nič drugega kot strah pred izgubo lastnine.

Vidim svojo dušo dvojčico. Prelepa je, a misel nanjo mi zagreni srce. Strah me je. Nepopisno me je strah, da bi jo izgubil. Udarim jo. Enkrat, dvakrat. Udriham po njenem obrazu, dokler ne postane rdeča gmota. Zaradi strahu si razparam srce. Zbudim se pretresen. Prosim za odpuščanje za dogodek izgubljen v času. Spomini iz prejšnjih življenj so prebliski, ki jih včasih dobimo, a le, če smo se sposobni soočiti z njimi. Le, če nam koristijo.

Vidim jo, kako se dviga in spušča na gugalnici. Lasje ji plapolajo v vetru, kopa se v zlati svetlobi. Nasmehne se mi. Življenja so kratke igre vlog, ki si jih izberemo. Ljubezen je večna in popolnoma neodvisna od naše volje. Preprosto obstaja in prežema vse.

4.

Kaj omejuje tvoj pogled? Zgodbe, pravljice, laži. Dvom se poraja zaradi pomanjkanja vere. Ne vere v čudežnika s palico, ne vere v kakršnokoli stvar izven tebe, temveč vere v to, da si ti vse, kar obstaja tukaj. Vsaka tvoja misel, lahko spremeni svet in vendar ne verjameš v to, ko se bližaš prepadu. Ne verjameš, da lahko dobiš krila in poletiš preko vsake ovire do trenutka, ko tega ne narediš. Šele nato pogledaš nazaj in se zaveš ne samo, da si to lahko storila, ampak da si to morala narediti.

Pogosto je težko verjeti v lastno moč. Veliko lažje je verjeti tistim, ki ti jo hočejo zatreti. Dovolj ji, da pride na plano. Naredi nekaj preprostega, lahko popolnoma varnega, edini pogoj je, da tega še nisi naredil. Kako se počutiš?

Ne predstavljaljaj si, kako bi bilo, če bi si nekaj dovolil narediti. Fantazije prepusti sanjam. Ne domišljaj si, da nimaš časa, da bi kaj spremenil. Do sedaj si naredil točno tisto, kar si lahko. Zdaj spoznavaš, da lahko narediš še več. Napake ne obstajajo. Vsako dejanje nas potiska naprej in prej ali slej poletimo.

5.

Kaj pa je moč? Je to sposobnost spreminjanja? Je to sposobnost, da vodiš druge, ali to, da jim zapustiš nekaj, kar jih bo navdihovalo še dolgo zatem, ko te ne bo več?

Zelo lahko je reči močan sem, naredim, kar hočem, dosežem, kar hočem, nihče me ne bo omejeval. V bistvu je to tudi lahko doseči, nenazadnje se okolica prilagaja nam. Zato se znajdeš pred vprašanjem, zakaj stalno hrepeniš po nečem večjem, če pa lahko dobiš vse, kar potrebuješ. Zakaj se toliko grebeš za denarjem, za pozornostjo, za pohvalo, za ljubeznijo? Vse zato, da zadovoljiš svoj ego. Kaj ko bi začel dajati iz svojega požrešnega lonca? Odkril bi, da si sit.

Kdor se zaveda, da ima moč spreminjanja, ima možnost, da to moč uporabi. Lahko nekaj naredi zase, ali za druge. Lahko pa se zaveda, da s tem ko spreminja sebe, spremeni vesolje.

6.

Teža zlorab, ki jih doživimo in povzročimo skozi življenja, je nevidna, a še kako močna sila, ki nas lahko omejuje v trenutku, v katerem smo. Duši nas, peče, zvija, tišči. Sprašujemo se, kaj je narobe, a nič ne pomaga. Prej ali slej bo uvid prišel do nas in spoznali bomo, da smo žrtve in krvniki.

Mučeni otrok se skriva v kotu in zadržeta ob vsakem šumu. Prepotenten oče začuti strastni izbruh energije vsakič, ko se razjezi. Vse smo dali skozi. Razumemo trpljenje in razumemo užitek. Kar ne razumemo, je to, da nam kratke poti ne morejo dati nič več od kratkotrajnega veselja. Dolge poti so tiste, ne katerih se naučimo resnično uživati.

V vseh obstaja troedinost. Sveti bojevnik, boginja, sidro enosti, ki ju združuje. Ne zanemarimo se, ne zavračajmo se. Igrajte se, preizkušajte svoje meje, občutite, kar vam ponuja vesolje, ampak v sebi vedno ohranite točko, ki vas popelje nazaj. Smisel življenja je integracija izkušenj. Ko se to zgodi, nas čaka sinteza.

7.

V brezčasju so spremembe edino merilo napredka. Spremembe znanja, čustev, stanj so nekaj normalnega, svetega. Brezčasje ni statično, temveč je velika sestavljanica, ki se stalno veča in dopolnjuje. V tem času in prostoru smo navezani na drobec, ki mu pravimo jaz in veliko ljudi misli, da je to vse, kar so. V resnici so veliko več že tukaj, kaj šele tam.

Človek ima v sebi vse, kar potrebuje za zaznavanje sveta okrog sebe, toda s tem, ko se vedno bolj opira na tehnologijo, izgublja povezavo s svojimi čutili in ta se ulenijo. Vzemi si čas za izkušnjo brezčasje, na primer z obiskom gozda, kjer se zatopiš v vsak drobec narave, ki te obdaja, ali z meditacijo v temni jami, kjer te ne moti noben zunanji dražljaj. Presenečen boš, kako hitro mine čas in kako veliko lahko zaznaš v delčku dneva.

Zdrave meje so ključ do brezčasje, do življenja v trenutku. Premlevanje spominov in fantaziranje o prihodnosti te postavijo izven teh meja. Ne koristijo ti, samo fokus ti jemljejo. Preteklosti ne moremo spremeniti, fantazije pa nam samo preprečujejo, da bi želeno prihodnost živeli že zdaj. Prepusti se življenju.

Je to težko verjeti? Kaj pa vedeti? Ni to eno in isto?

8.

Dolgo nisem imel pojma, kaj je smisel obstoja na tem planetu, v tej realnosti. Zakaj bi se duša inkarnirala znova in znova, da izkusi iluzorne tegobe in navidezne radost takega omejenega življenja. Potem pa se vprašam, zakaj hodimo na počitnice, zakaj fantaziramo, zakaj igramo igre. Življenje potrebuje raznolikost. Si predstavljaš, da bi celo večnost počela tisto, kar si včeraj? Mislim, da bi se kaj kmalu naveličala in zahrepenela po spremembi. Nekateri pravijo, da smo tukaj zato, da se učimo. Jaz pravim, da smo tu zato, da se zabavamo s tem, da odkrivamo, kdo smo.

Čemu potem trpljenje in vsa groza, ki nas obdaja? Zato da spoznamo, zakaj je nočemo, ali v nekaterih primerih, da je to tisto, kar v resnici hočemo. Smo bitja s svobodno voljo. Če nam nekaj ni všeč, lahko to izločimo iz svojega življenja, le odločiti se moramo.

Kako bo človek, ki ne ljubi, privlačil ljubezen? Kvečjemu lahko privlači nezdravo zvezo, ki je obsojena na propad. Kar imamo v sebi, to privlačimo iz okolice. Živimo v ogromnem peskovniku s izjemno malo pravili. Kar daješ, to dobiš.

Zdaj lahko vprašaš, kaj je dal dojenček, ki zaradi bolezni umre kmalu po rojstvu. Kakšna grozodejstva je opravil, da mu je bilo vrnjeno s smrtjo? Odgovor je preprost - nobeno. Živimo tudi zato, da pomagamo drugim. Kakšen nauk, ti lahko da smrt otroka? Da radost v tvojem življenju ne more biti odvisna od drugih.

9.

Hrepenenje, ki povzroča žalost, je stalnica nekoga, ki živi v strahu. Takega človeka je v bistvu strah življenja. Ne počuti se mu kos. Vse kar življenje ponuja, vidi kot nepremagljivo oviro in posledično zapade v rutino, ki mu je najbolj udobna.

Gledam zviška, vidim paraliziranost, nepremičnost, pasivno zavračanje novosti, odganjanje ljudi, ki me imajo radi. Dolgo ne vem, zakaj to počnem. Dolgo ne vem, da sem si zgradil obzidje, ki naj bi preprečevalo vsako stvar, ki bi me še bolj ranila in se s tem obsodil na življenje s stvarmi, ki jih že poznam. Z globokimi ranami, ki jih socialnemu bitju povzroči zapuščenost. Ni pomembno, koliko ljudi je v tvojem življenju, če nikjer ne dobiš čustvene topline, ki jo potrebuješ. Kako jo boš dobil, če se že rodiš ločen od nje? Tako, da jo celo življenje raziskuješ, da te nekoč morda objame? Da si jo končno sposoben razumeti? To je možna pot in morda za koga celo deluje. Pot, ki se meni zdi bolj primerna, je pot povezovanja s svojim bistvom, da pridemo do stanja, ko lahko prisluhnemo tišini in ne bežimo pred njo.

10.

Kaj človeka odvrne od svetlobe? To je vprašanje, ki sem mu posvetil mnoga življenja. Včasih je odločitev izjemno lahka, lahko bi se celo reklo, da nimaš izbire, vendar je to le navidez res. Odločitev je lahka, ker je le zadnji člen v verigi. Svetlobi obrneš hrbet, ker misliš, da je alternativa lažja. Ne vidim, ne slišim, ne čutim, ne govorim, na koncu niti ne mislim. Ne tiče se me.

Morda si tukaj zato, da izkusiš, kako je početi zlo. Tudi to je legitimna izkušnja. Da uničuješ, namesto da ustvarjaš. Da nadziraš, namesto da dovoljuješ. Da omejuješ, namesto da spodbujaš. Ne bom rekel, da tega ne smeš. Vesolje ti to dovoljuje in midva sva le delček njega. Če pomisliš, je to velikokrat pot najmanjšega odpora v družbi. Zato je pogosto najlažje obrniti hrbet svetlobi, ker jo prepoznaš kot nekaj, kar družbeno ni odobreno, ni spodbujano, ali ne vodi do družbene definicije uspeha.

Vsako bitje v sebi čuti, kdaj počen nekaj, kar je v skladu z dušo in vsako občuti, kdaj tega ne počne. V sebi imamo vodnika, ki nam vse pove, le prisluhniti je treba. Življenje brez stresa je znak, da živimo svoje avtentično življenje.

Sedim sredi gozda. Ne gledam te, ko se bližaš. Vem, da si tukaj, slišim te. Zvok korakov na suhem listju. Zvok konjskih kopit na kamniti poti. Zdrs na mokri travi. Doživljam, kar je potrebno. Povezan sem. Je bilo res nujno iti skozi vsa življenja na tej Zemlji? Odgovor je seveda ne. Lahko bi zgolj čepel zgoraj in bil povezan z vsem, kar je.

Včasih misliš, da se lahko zaneseš le nase, da nikomur ne moreš zaupati. Morda le psu. Huskarl sedi ob meni. Gledava polno luno, pod katero se lesketa zaledenela pokrajina. Kaj počneva tukaj? Uživava? Čakava na plen? V resnici ne, tukaj le bežim pred svetom in psa vlačim s seboj. Toliko časa se že pretvarjam, da sem lovec, da sem to tudi postal.

Da najdeš povezavo, potem ko se ne čutiš povezan z ničemer in nikomer, se mi zdi vredna izkušnja. Zaradi tega manjka povezave sem si včasih želel zbežati s tega sveta. Zdaj vem, da sem svet.

12.

Kundalini energija, spolna energija, energija stvarstva. Dostopna je vsem, a le malokdo se zaveda njene moči. To je energija, ki dušo usidra v telo, je energija, ki je rodila vesolje. Kaj je sploh lahko močnejšega? Morda se jo prav zato zlorablja, trivializira, onečaščuje. Zelo lahko je razmetavati z njo.

Bistvo, ki ti je morda skrito, je to, da gre za življenjsko energijo in ko jo v telesu zmanjka, je konec tudi z življenjem. Prav zato, jo je smiselno negovati v sebi, se ji odpreti, jo privabljeti in se z njo združevati.

Živel sem že kot marsikdo, tudi kot vrač, ki je zlorabljal kundalini energijo, da je poteševal svojo izprijenost. Zelo preprosto je užitek zmešati z bolečino in ponižanjem. Višek kundalini energije je v združitvi čaščenih teles in duš. Ne zanemari tega.

13.

V življenju lahko zamojstrujemo le nečemu, biti mi. Kdo si ti, ki bereš te besede? Ne zanima me tvoje ime, ne zanima me, kje živiš, ali kaj delaš. Ne zanima me, kakšne odnose imaš z drugimi. Hočem vedeti le, kakšen odnos imaš do sebe. Če potrebuješ trenutek, si ga vzemi, nato se vrni in odgovori.

Zdaj ko veš, živi za vsa življenja, v katerih nisi, za vsa odrekanja, ki si si jih naprtila, za vse poti, na katerih si obstala. Edina sila, ki te omejuje, si ti sama.

Kaj ti lahko da ta knjigica? Včasih doživimo, ali preberemo kaj, kar v nas spodbudi nov vpogled. Morda bo zapis mojih življenj to omogočil tebi.

Posušena roka štrli iz zasnežene gorske pokrajine. Roka meniha, ki je obrnil hrbet svetlobi, ker je tako bilo lažje. Bolj preprosto je bilo zapustiti vse in nadaljevati v ločenosti, kot ostati in svetiti v temi. Že dolgo tam ždi in čaka na pravi trenutek. Primem ga za dlan in ga povlečem iz groba ...

ZMOREŠ.

